20/09/2019

“Όταν οι νέοι υπηρετούν στο Στρατό”

/ Γνώμες

Της Ζήνας Λυσάνδρου Παναγίδη Δημάρχου Λευκονοίκου

Θυμάμαι το 1964 που για πρώτη φορά κάλεσε η πατρίδα μας τα παιδιά μας να υπηρετήσουν στον στρατό. Θυμάμαι τα κλάματα στη γειτονιά μας, γιατί θα πήγαινε ο Πανίκκος της θείας μας της Βαρβαρούς να υπηρετήσει τη θητεία του. Ήταν πρωτοφανές για όλους μας. Μάλιστα, τότε, η τραγικότητα των στιγμών μετά τις διακοινοτικές διαταραχές του τέλους του 1963 και με τις συνεχείς τουρκικές απειλές για επέμβαση, έκανε όλες τις γυναίκες, κυρίως τις μάνες των παιδιών που θα πήγαιναν στρατιώτες, να πανικοβληθούν. Δεν ήξεραν τι θα απογίνουν τα παιδιά τους. Δεν ξέρω αν υπήρχαν και πιο ψύχραιμες, αλλά η πλειονότητα κατελήφθη εξ απήνης. Δεν υπήρχε στρατιωτική παράδοση στο νησί μας. Και δεν μπορείς να καταλάβεις τα αισθήματα και την καρδιά της μάνας.

Βεβαίως, είχε προηγηθεί ο Αγώνας της ΕΟΚΑ με τις μεγαλειώδεις πράξεις ηρωισμού και αυτοθυσίας, αλλά ήταν άλλο πράγμα. Ήταν οι σκληροί καιροί. Η χάλκινη εποχή της επανάστασης. Τότε, όλοι οι γονείς και οι συγγενείς των ηρώων μας ζούσαν μέσα σε εκείνο το πνεύμα εθνικής ανάτασης, στωικής γενναιοφροσύνης και αξιοπρέπειας, που υπαγόρευε και ενέπνεε η μεταρσίωση και ο πατριωτισμός της εποχής.

Το 1964 ήταν αλλιώς τα πράγματα. Είχες έναν απηνή εχθρό που καραδοκούσε και εκτόξευε απειλές για εισβολή. Η πατρίδα καλούσε όλα τα παιδιά της που ήταν στρατεύσιμα να πολεμήσουν. Δεν ήταν «όστις θέλει». Βεβαίως, και πάλι κάποιοι, γνωστοί άγνωστοι, στην Κύπρο ζούμε, βρήκαν παραθυράκια και έστειλαν τα παιδιά τους στην Αγγλία, από τα δεκαπέντε τους χρόνια, για να μην πάνε στρατιώτες. Πίστευαν ότι το έκαναν για το καλό τους. Η συνέχεια, μετέπειτα, τους διέψευσε.

Σήμερα, όμως, μετά από τα παθήματά μας, από τη δυστυχία του να είσαι πρόσφυγας στην ίδιά σου την πατρίδα, την κατοχή μεγάλου μέρους του νησιού μας, τη θυσία εκατοντάδων παλληκαριών μας στον Πενταδάκτυλο, δεν δικαιολογείται μάνα να αρνείται ο γιος της να υπηρετήσει την πατρίδα του. Ή να υποστηρίζει τον γιο της που προσπαθεί να ξεφύγει από την υποχρέωση προς την πατρίδα του. Δηλαδή όλα τα άλλα παιδιά μας που υπηρέτησαν και υπηρετούν είναι παιδιά ενός κατώτερου Θεού; Είναι οι βλάκες που τηρούν τους νόμους, που κάνουν το καθήκον τους και οι άλλοι είναι οι έξυπνοι;

Ασφαλώς, και υπάρχουν περιπτώσεις με προβλήματα. Κατανοητόν. Για αυτά τα παιδιά να επιδειχθεί επιείκεια. Όχι, όμως, για τους κηφήνες, τους απάτριδες, τους εξυπνάκηδες, τους δολοπλόκους και ραδιούργους που μηχανορραφούν για να ξεγελάσουν την πατρίδα τους. Αυτοί δεν έπρεπε να βρίσκουν δουλειά στη Δημόσια Υπηρεσία. Δυστυχώς, όμως, ανταμείβονται.

Στις μάνες που δεν θέλουν να πάνε τα παιδιά τους στον στρατό, συστήνω να το σκεφτούν καλύτερα. Η δική μου εμπειρία αλλά και οι εμπειρίες των φίλων μου είναι

ότι ο στρατός είναι το καλύτερο Πανεπιστήμιο. Κυρίως, τώρα που έγινε η θητεία 14 μήνες. Παλαιότερα, ομολογουμένως, ο δεύτερος χρόνος δεν περνούσε. Κυρίως, όσοι είχαν μπροστά τους μακροχρόνιες σπουδές, ένιωθαν ότι έχαναν τον χρόνο τους, τη στιγμή που οι συμμαθήτριές τους ή όσοι κατάφερναν να ξεγλιστρήσουν, κόντευαν να τελειώσουν τις σπουδές τους, κυρίως αν πήγαιναν στην Αγγλία.

Τώρα με τους 14 μήνες, περνά πολύ γρήγορα ο καιρός. Εξάλλου, σχεδόν όλα τα παιδιά υπηρετούν κοντά στην περιοχή τους. Οι συνθήκες μέσα στο στρατόπεδο είναι πολύ ικανοποιητικές, δεν λείπουν και πολλά πράγματα στους καλομαθημένους μας. Μας κάλεσαν στο στρατόπεδο και είδαμε πώς ζουν.

Ευκαιρία τα παιδιά μας να σκληραγωγηθούν, να πειθαρχήσουν, να συνεργαστούν, να συναδελφωθούν, να ασχοληθούν και με πρακτικής φύσεως θέματα, να συναγελαστούν και με άλλες «τάξεις», να δουν πώς είναι και οι «κοινοί θνητοί», στις περιπτώσεις κάποιων που το παίζουν αριστοκράτες, ενώ είναι γνωστό ότι στην Κύπρο, όπως έλεγε και ο μακαριστός Δήμαρχος Αμμοχώστου, Αλέξης Γαλανός, όλοι καταγόμαστε από κάποιον παππού ποδινά. Και ο Αλέξης Γαλανός ήταν από τους ελάχιστους που είχε καταγωγή από εκλεκτή γενιά.

Αναμφίβολα, θα παρουσιαστούν δυσκολίες, θα βρουν ανθρώπους να τους ταλαιπωρήσουν ίσως, αλλά αυτή είναι η ζωή. Πρέπει να προετοιμαστούν για τον κυκεώνα που λέγεται κοινωνία. Αλλά, επίσης, πώς θα προετοιμαστούν οι νέοι μας σε μια ημικατεχόμενη πατρίδα; Δεν έχουμε την πολυτέλεια να ζούμε στο Σαν Φρανσίσκο της Αμερικής. Πρέπει να είναι έτοιμοι οι νέοι μας να υπερασπιστούν την τιμή και την αξιοπρέπειά μας. Πρέπει να τους εμφυσήσουν αξίες και ιδανικά, να έχουν σωστά πρότυπα, πέραν από τα καταναλωτικά και τα υλικά.

Προσωπικά, ως φιλόλογος καθηγήτρια, πάντα έβλεπα πώς άλλαζαν τα παιδιά μας, μόλις πήγαιναν στον στρατό. Ό,τι δεν καταφέρναμε στα σχολεία και κυρίως στα σπίτια μας, το κατάφερνε ο στρατός. Επίσης, μου το έλεγαν και το διαπίστωσα, ότι σαν να στέλλεις άλλο παιδί στον στρατό και άλλο να παίρνεις πίσω.

Προσωπικά, ως μητέρα, ένιωσα μεγάλη περηφάνεια όταν είδα τον γιο μου ντυμένο στο χακί, όταν τον είδα να παρελαύνει περήφανος, όταν του σιδέρωνα τη στολή του, όταν τον είδα να κάνει δουλειές που έμαθε από τον στρατό. Πιστεύω ότι όλες οι μάνες θα νιώθουν την ίδια περηφάνεια.

Κάποιες φορές που μου έκανε παράπονα, του έδειχνα απέναντι από το σπίτι μας τον Πενταδάκτυλο, εκεί που είναι η σημαία της ντροπής. Εκεί στο Συγχαρί που άφησαν τα κόκκαλά τους τα παιδιά της δικής μας ηλικίας, οι συμμαθητές μου και ο καθηγητής μας των Μαθηματικών, ο ήρωας Σωτήρης Μιχαήλ από την Αγκαστίνα που νυμφεύτηκε στο Λευκόνοικο. Μπορούσε να φύγει και να διασωθεί, αλλά η καβαφική του αξιοπρέπεια τού επέβαλε να μείνει και να θυσιαστεί με τους μαθητές

του.

Εξάλλου, η δική μου εμπειρία από κάποιες εκδηλώσεις που παρακολούθησα σε στρατόπεδο της περιοχής του Δημαρχείου μου, είναι ότι, αν όλοι στην Κυπριακή Δημοκρατία εργάζονταν νυχθημερόν, όπως οι στρατιωτικοί, και έδειχναν περισσότερο ενδιαφέρον, θα ήταν πολύ διαφορετικά τα πράγματα σε όλους τους τομείς της δημόσιας ζωής.

Καταληκτικά, ευχαριστώ και εκ μέρους πολλών άλλων μητέρων, φίλων μου, τους αξιωματικούς και τους ταγούς της Κυπριακής Εθνοφρουράς για την προσφορά τους προς τα παιδιά μας και την πολύπαθη πατρίδα μας. Υποκλίνομαι μπροστά στο έργο που επιτελούν. Η Παναγία μας, η Παναγία η Παντάνασσα, στην οποία είναι αφιερωμένο το παρεκκλήσι του ΓΕΕΦ, να σκέπει και να ευλογεί το στράτευμά μας.